

NAPit valloillaan

RISTO KANERVA

Harvoin ovat myöhempien aikojen pyhät juhlineet kuohuviinipullonkorkkien poksahtellessa. Ilo oli kuitenkin aitoa (ja juomat alkoholitonta) nuorten ja nuorenmielisten avioparien päättäessä keväisen seminaaripäivänsä Tampereella Aitolahden kansanperinteisessä ravintola Rusthollissa.

Ensimmäiset avioparit saapuivat koleahkoon Tampereen seurakunnan kappeliin hyvissä ajoin ennen kello 10:tä. Siellä ilmoittautujat saivat tietynväriseen numeroidun reikäkortin, jonka merkitys mahdollisesti selvisi päivän kuluessa.

Jukka Hilakarin tervetuloiltoivotusten jälkeen Anna-Liisa Rinne puhui lasten-, poikien- ja miestenkasvatuksesta. Miksi mies vaikenee? Mistä tulevat voimakastahtoiset vaimot? Riistämmekö lapsilta onnistumisen kokemuksia? Miten rakastaa lastaan ja antaa tämän mennä? Miten tutustua siihen pieneen persoonallisuuteen, jota lähellä saamme elää? Parantavan veitsen tavoin Anna-Liisa Rinteen esitys tunkeutui miesten itseluottamuksen

puutteen ja kommunikoinnin vaikeuden perimmäisiin syihin. Toiveet ja päätökset paremmasta (mies)-sukupolvesta rohkaisivat kuitenkin (nais)kuulijoihin.

Selvitellessään NAP:n (lue: nuorten eli nuorenmielisten avioparien) organisaatiota Matti Tammi totesi laatusanan vapaamuotoinen kuvaavan erinomaisesti NAP:n toimintaa, johon kaikki halukkaat nykyiset tai lähes nykyiset avioparit ikään katsomatta voisivat osallistua, mutta johon osallistuminen ei saisi muodostua kenellekään rasittavaksi velvollisuudeksi. Toimintakäsikirja jättää hyvin suuren vapauden toimintatapojen, -ajan ja -paikan valinnalle; siis epämuotoisen vapaamuotoista, mutta kirkon tasovaatimusten mukaista. NAP kuuluu NVK:n aikuistoimintaan, ja se on seurakunnan NVK:n ja seurakunnan johtokunnan alaista toimintaa, jota toiminta vetämään on valittu yksi aviopari. Mitään piiri- tai lähetyksenttäorganisaatiota NAP-toiminnalla ei toistaiseksi ole. Tämä ei kuitenkaan estä useamman seurakunnan tai jopa lähetyksentän

tasolla tapahtuvaa yhteistoimintaa, mistä hyvänä osoituksena oli juuri tämä itseltään syntynyt Tampereen NAP-seminaari.

Seuraavaksi Tornion, Rovaniemen, Helsingin, Turun, Kuopion, Jyväskylän, Rauman, Lahden, Vaasan, Lappeenrannan ja Tampereen NAP:ien edustajat esittäytyivät kertoen toiminnastaan ja tulevaisuudensuunnitelmistaan Eero Aholan johdattelussa keskustelua. Erityisen mieleenpainuva kokemus tuntui helsinkiläisille olleen jo parin vuoden ajan takainen öinen Suvisaaristo-risteily. Lisäksi Elvi Anttila tähdensi kauniisti NAP-toiminnan merkitystä kirkkoon kuulumattoman aviopuolison ja jäsenen yhteisenä toimintamuotona. Riemastuttavalta kuulosti kuopiolaisten uudenvuodenvastaanotto: NAP:ien juhla ja lastenjuhlat oli järjestetty viereisiin taloihin. Tamperelaiset tuntuivat muistelevan erityisellä lämmöllä riihenpuinti- ja savusaunaretkeä. Turkulaisten kunto-koulussakäynti havahdutti myös huonompikuntoiset ajattelemaan terveyttään.

Teatterissa oli käyty useammassakin kaupungissa. Aamupäivän päätteeksi sisar Nelson kertoi hieinan vastaavasta toiminnasta uudella mantereella.

Seuraavan tunnin ajan lämmiteltiin komeisia käsiä ja täytettiin nälkäisiä vatsoja kuuman keiton ääressä; sydämet olivat sulaneet jo aamupäivän aikana. Tämän huomasi iltapäivätoiminnan alkaessa: kun läsnäolijat olivat aamulla valinneet palkansa totuttuun penseilevään tapaan pienissä ryhmissä ja takapenkkejä suosien, iltapäivän aloitti yhtenäinen joukko täyttäen juhlasalin tasaisesti eturivistä lähtien.

Iltapäivä oli omistettu lähes yksinomaan pienryhmätyöskentelylle, jota johtivat Tuomo ja Elvi Anttiä. Elvi Anttilän alustuksen jälkeen NAP:it hajaantuivat noin puoleksitoista tunniksi seitsemään ryhmään eri puolille kappelia suorittamaan samaansa tehtävää. Ryhmänvetäjät ja Ideoitten muistiinmerkitsijät oli valittu ennakolta ja ryhmiinjakautuminen tapahtui kivuttomasti ja tasaisesti osallistumiskortin numeron perusteella, minkä kortin rohkeimmat olivat yleistä käytäntöä uhmaten ehtineet taittaa taskuunsa. Kaikilla ryhmillä oli sama tehtävä: keksiä aiheita NAP-iltojen toiminnaksi tai keskustella ryhmää muuten kiinnostavista päivän teemaan liittyvistä aiheista.

Ryhmätyöskentelyn jälkeen jokaisen ryhmän tuli selostaa parhaat ideansa. Tehytä toivomusta koko ryhmän osallistumisesta keksittyjen aiheiden esittämiseen myös noudatettiin, ja yleisö sai nauttia muutamasta riemukkaasta yhteisesityk-

sestä: NAP:it uskaltautuneina jääkiekko-kaukaloon, protestoimassa liikalihavuutta vastaan, auto-onnettomuudessa ja sen jälkitilanteessa sekä tutustumassa päivänpolttaviin kysymyksiin. Muita kiinnostavia aiheita olivat mm. nuorten avioparien oma tempelimatka, ikonitaide, erilaiset talkoot, tanssikurssi, varastointiongelma, ensiapu- ja väestönsuojelukurssit sekä pyhien kirjoitusten äänittäminen näkövammaisille.

Iltapäivän lopuksi lähetysjohtaja Orval Nelson puhui perhesuunnittelusta ja avioliiton sukupuolielämästä. Hän kohdisti sanansa nuorille aviopareille avioliittoneuvojana ja ystävänä pikemminkin kuin lähetysjohtajana. Hän korosti sitä, että on kolme ja vain kolme osapuolta, joille päätös lasten lukumäärästä kuuluu: mies, vaimo ja Jumala, ja että päätöksen tulisi olla yksimielinen. Hän tähdensi myös tasapainoisen, molempien osapuolten tarpeet huomioonottavan sukupuolielämän tärkeyttä avioliitossa.

Illalla nuoret avioparit siirtyivät ravintola Rustholliin, jossa heitä odotti sekä näköettä makuhermoja kiihottava hämäläinen pitopöytä. Parituntinen kului sitä kilvan kierrettäessä. Tuskin ruoka oli ehtinyt sulaa suussa, kun pitopöydän tähteet korjattiin pois orkesteri Kyytipolkien virittämän yhteislaulun silvittäminä ja ensimmäinen valssi keinutti avioparit tanssilattialle.

Vielä kotimatalla useimpien mielessä varmasti kangasteli ajatus: päivä oli nappiinsa osunut.

Avioliittoon vihittyjä 1971:

Lasse Einari Allonen ja Pirkko Marja-Leena Pursiainen Jyväskylässä 9. 5. 71.
Mauri Isokangas ja Elisa Marja Koskela Helsingissä 1. 7. 71.

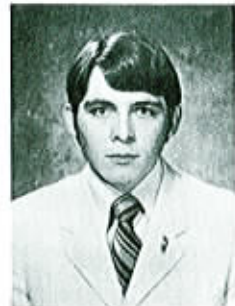
Mikko Tapani Kaikkonen ja Irja Irene Sinkman Helsingissä 25. 10. 71.

Bernard Paul Radix ja Pirjo Anneli Yli-saari Rovaniemellä 12. 7. 71.

Avioliittoon vihittiin 15. lokakuuta 1971 Salt Lake Cityn temppelissä ent. neitsytpolkulainen I. Helsingin seurakunnan jäsen Solveig Rönn ja Gerald C. Shaver Midvalestä, Utahista.

Lähetystyön aloittaneita

Dee Child
Afton, Wyoming 11. 5. 72

Wayne Merrell
Provo, Utah 11. 5. 72

Richard Paxman
Santa Ana, California 11. 5. 72

Garth Terry
Provo, Utah 11. 5. 72

Helsingin piirin Kultaa ja vihreää -tanssiaiset

NVK:n perinteiset sydäntalven tanssiaiset pidettiin Pohjois-Helsingin kappelilla 12. helmikuuta 1972.

Nämä Helsingin piirin järjestämät tanssiaiset alkoivat tunnelmallisesti elävien kynttilöiden valossa ja linnunlaulun säestyksellä soitettulla Kuutamonaatilla, tervehdyssanoilla ja juhlavalla poloneesilla, jota seurasivat muut vanhat tanssit. Illan muusta musiikista huolehti Wankkumattomat.

Eryistä ihastusta herätti tunnelmaa luova loistelas koristelu. Eteisestä, kultateessä viulujan soittavan vihreän kupidon ohitse johti punainen tähdin reunustettu matto vieraat saliin, jossa illan isäntä, Robert Petersen, tervehti tulijoita. Saliä hallitsi valtaisa kattokruunu, seinillä kimalsivat kultanauhat ja vihreät siivekkäät lapsukaiset kiipeilivät tavoitellen yllään leviävästä lehvästästä kultamonia, soittivat viuluun ja toivat iltaan perinteiset NVK:n värit. Näitä lähes luonnollisenkokoisia reliefejä oli salin kolmel-

la seinällä ja näyttämöllä tällainen siivekkäs olento leijaili tähdissä tavoitellen taivaalla lentävää kultaista lintua. Kiehto-va ja erikoista viehätystä luova yksityiskohta oli ikkunasyvennyksessä, kultakoristeisessa häkissä visertelevät kaksi elävää lintua.

Näiden joka suhteessa onnistuneiden juhlien tarjoilu oli puitteiden mukainen. Tanssin lomassa, Aulis ja Irma Airton laulaessa, herkuteiltiin pienillä voileivillä, joita kaksi kokkia tarjoili kullalla ja vihreällä koristetuilta vaunuiltaan. Muu tarjoilu nautittiin myöhemmin kultaisten kupidojen koristamassa sivuhuoneessa mehuboolin, täytekakun ja seurustelun merkeissä.

Illan ja juhlien päätteeksi ojennettiin Pirkko Petersenille ja Antero Esselströmille kaunis ruusu kiitokseksi heidän tanssiaisten onnistumiseksi tekemästään työstä, samalla tavalla kiitettiin Eila Simpasta onnistuneen tarjoilun järjestämisestä.

